

og jeg ſkal erkende, at hvad der ſker i Dag, det ſparer ikke til det lyſe Haab, jeg har haft. For den foregaaende Taler har ſagt i, at det er et Nederlag, et stort Nederlag, et Nederlag for Grundloven og for Folkefriheden i Danmark. (Afbrydelse.) Det ærede Medlem foran mig ſiger nej, men jeg tillader mig at ſige jo, det er et Nederlag, det er det ſtorſte Nederlag, vi have kendt i dette Land, ſiden vi ſit den fri Forfatning. Den 1ſte April 1894 er en ſorgeligere Dag i vor Hiſtorie end den 28de Juli 1866! Til Trods for dette ſiger jeg: noget af mit bedste Eje, er mit lyſe Haab; jeg ſtaar ikke modløs, jeg ſtaar ikke ſom den, der frygter, men jeg ſtaar ſom den, der alligevel bevarer Haabet om Grundlovens og Folkefrihedens Sejr for Fremtiden. Jeg kan ikke ſlippe Haabet, og jeg ſlipper det ikke, ſaa længe jeg lever, ihvad der end ſker. Og jeg ſkal ſige ærede Medlemmer hvorfor. Den ærede Ordfører sluttede med at ſige, at han ønskede, vi maatte komme ind i rolige Tilſtande, ſaaledes at vi kunne komme til at arbejde paa et ſagligt Grundlag — jeg tror, det var hans Ord, ſaaledes har jeg noteret dem — og jeg er ſuldstændig enig i den Betragtning. Jeg ønsker af Hjærtens Grund, at vi maa komme ind i rolige Tilſtande ſaa ſnart ſom muligt, og at vi maa komme til at arbejde rigtigt paa et ſagligt Grundlag. Jeg har nogen Erfaring i ſaa Henſeende, og jeg tror, at derſom det lykkes, ſkal det nok gaa godt. Der er intet i Vejen for, at vi kunne forhandle med hverandre paa ſaglig Grund, det har jeg flere Vidneſkbyrd om. Jeg ønsker det ſom ſagt, vort Folk trænger til Ro og Fred jo for jo hellere. Jeg havde forleden under Finanslovens Behandling Vejlighed til at udvilde det nærmere, at vi trænge til Ro og trænge til Fred; men jeg frygter for, at derſom den Handling, ſom begaas i Dag, ſkal betyde Fred for vort Folk, vil det være Dødens Ro og Dødens Fred. Jeg vil ikke være med til ſligt, jeg vil nære nogen Frygt for det Folks Levedygtighed, ſom kunde tage denne Begivenhed med Ro, og glemme den. Jeg tror, ſom ſagt, at hvad der ſker, langt fra er Vejen til Fred. Ærede Medlemmer kende et godt gammelt Ord: Falſt Fred gør ny Krig, og jeg tror, at det er falſt Fred, her ſluttet. Jeg tror, det er en falſt Fred, og jeg tror, den ganſte naturligt vil ſoraarſage en ny Krig. Derſom ærede Medlemmer af den tidligere Opposition havde ſagt til Bælgerne, da de ſidſte Gang ſtod for dem paa Valgdagen: nu ere vi paa Veje til at indgaa et Forlig — er der ſaa nogen, der tror, at Bælgerne vilde have ſagt

ja dertil? Jeg tror det ikke. Jeg tror, at derſom de aabent og ærligt havde ſagt: et ſaadant Forlig ville vi indgaa, vilde de være ſaldne ſom Fluver paa Valgdagen. — Jeg tror derfor, dette vil give Anledning til, at den ſlumrende Retsfølelse i vort Folk vil vaagne og vokſe ſig ſtærkere og ſtærkere, og jeg tror og haaber paa, at der atter vil blive Dag i Danmark, og at der gennem Nederlaget vil komme ny Opvejning. Det kan være, at jeg og de ældre iblandt os ikke ſaa det at ſe, men ikke desto mindre tror jeg fuldt og faſt paa, at den Dag vil komme, da Grundloven atter vil blive den ſejrende i Danmark.

Jeg ſkal indſtrænke mig til diſſe korte Bemærkninger og slutte med at udtale, at jeg ud fra den Betragtning ſelvfølgelig ſtemmer baade mod Flertallets Forſlag og mod Finanslovens endelige Vedtagelse.

Formanden: Foruden de tvende Mindretal i Fællesudvalget, ſom nu have haft Ordet gennem de ſidſte ærede Talere, er der et tredje Mindretal, men det dannes alene af et Medlem, der ikke har Plads her, nemlig Folketingsmand C. Hage. Jeg kan alſaa ikke give ham Ordet eller nogen paa hans Vegne. Jeg nævner det kun for en Ordens Skyld.

Th. Nielsen: Ja jeg ſkal ſe at føre Tonen i Behandlingen lidt tilbage igen til det mere jævne, idet jeg vil begynde med det, der egentlig ligger for, nemlig Vædringsforlaget, ſtønt jeg ſelvfølgelig ikke ſkal komme ind paa alle de enkelte Vædringer — dem har jo den ærede Ordfører meget omhyggeligt gennemgaaet. Men jeg ſkal ſige et Par Ord om den finansielle Stilling ganſke i Almindelighed.

Det forekommer mig, at det Forſlag, der nu ligger for — det vil ſige: Forſlaget, ſom det kan blive med Vædringerne — er finansielt forſvarligt. Jeg ſtylber der at bemærke, at der paa dette Forſlag vil blive et Overſkud, nominelt paa ca. 2,800,000 Kr., men i Virkeligheden over 3 Millioner. Jeg har jo her tidligere udviklet, at Landets finansielle Stilling efter min Mening ikke er fortvivlet, naar vi kunne komme ind paa en ordentlig, finansiell, økonomiſt Statshuſholdning, og jeg maa tilføje, at den efter min Mening ikke har været mulig, ſaa længe vi have ligget i de proviſoriſke Tilſtande. Der har ikke været den rette økonomiſke Land til Stede, lad mig ſige, i nogen af de førende Retninger. Det har ſimpelthen ligget i den politiſke Situation. Men ſom ſagt, Stillingen er ikke anderledes finansielt